XXIV. évf. 2. szám 2012. március-április

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

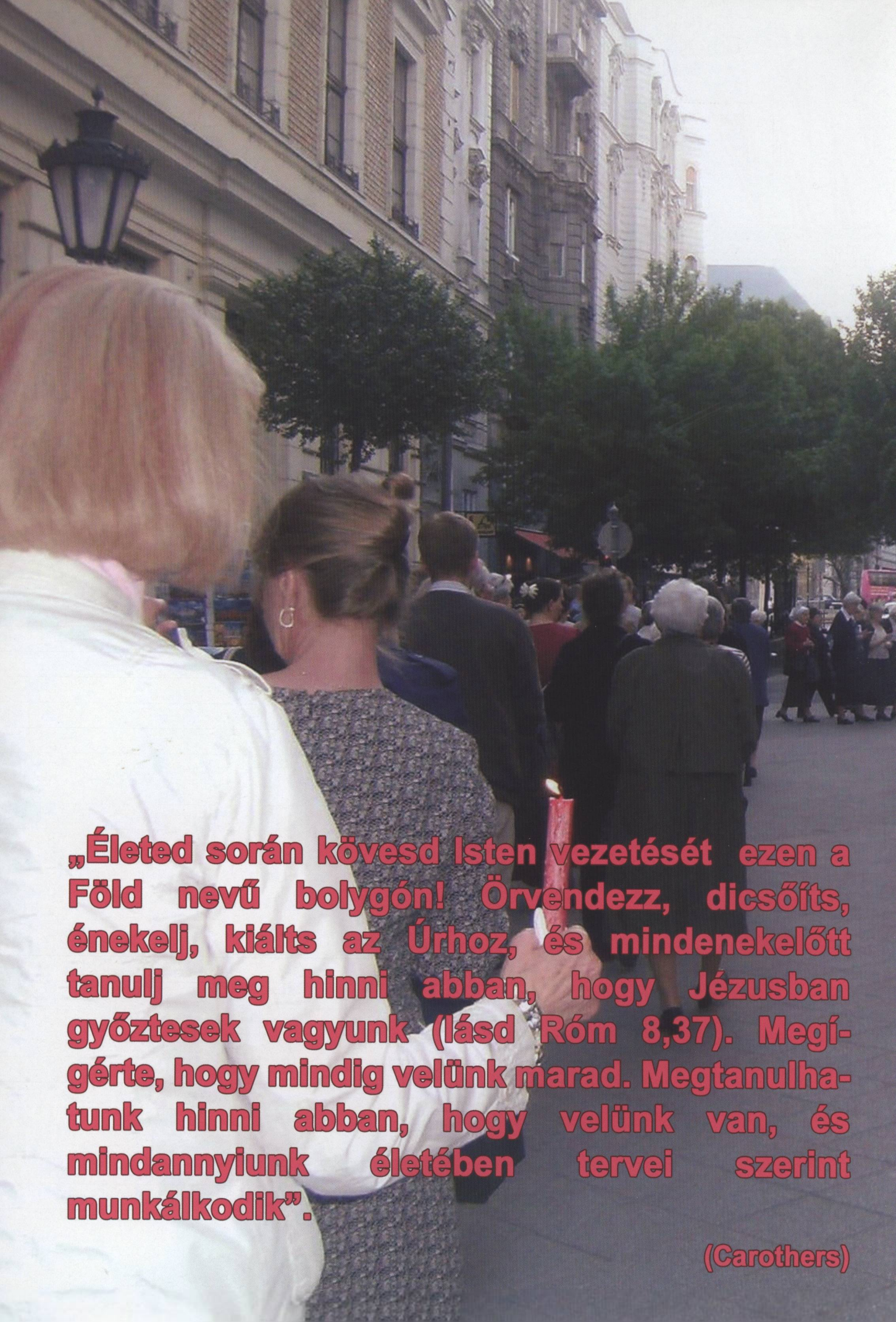
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Carothers: Újjongó szívvel

Dr. Kereszty Zoltán: Bűn és bűnbánat

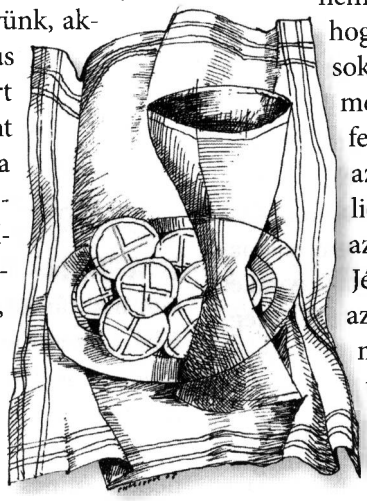

„Életed során kövesd Isten vezetését ezen a Föld nevű bolygón! Örvendezz, dicsőíts, énekelj, kiálts az Úrhoz, és mindenekelőtt tanulj meg hinni abban, hogy Jézusban győztesek vagyunk (lásd Róm 8,37). Megígérte, hogy mindig velünk marad. Megtanulhatunk hinni abban, hogy velünk van, és mindannyiunk életében tervei szerint munkálkodik”.

(Carothers)

A feltámadt Jézussal szeretnénk találkozni

A feltámadás ünnepére készülünk. Mint az első tanítványok, szeretnénk mi is tiszta szívvel a feltámadt Jézussal találkozni, és Vele együtt örvendezni. De ez csak akkor valósulhat meg, ha elvetjük bűneinket. Nem tudunk Jézusnak örülni addig, amíg jobban vonz bennünket a harag, a gazdagság, a hatalom és a tisztátalanság. Nem tudjuk a Szentlélek világosságát befogadni, és fölismerni az Urat, amíg elhomályosítja látásunkat a világ. Ezért kell imádságos szívvel végiggondolni életünket, hogy milyen vágyak kormányoznak bennünket. Ha megtisztul a szívünk, akkor felszabadul bennünk az élet, Jézus élete. Ez pedig a boldogság élete. Mert a boldogság ma is – éppen úgy, mint régen – Isten szívéből fakad. Hiába szerezzük meg a világ minden játékát, ha távol vagyunk az Úrtól, a szívünk üres marad. Hiába van számítógépünk, autónk, okos telefonunk, videólejátszónk – ezek nem tesznek boldoggá. Soha nem volt még annyi szomorú, közömbös, haragos, keserű ember a világon, mint ma. Miért?

Miért nincsenek lángolószívű emberek? Miért nincsenek a feltámadt Jézus elé sietők lábak? Miért nincsenek ragyogószemű fiatalok? – Hiszen az Isten *„tegnap, ma és holnap ugyanaz”* (Zsid 13,8). Isten ma is megragadó szépség, szívet betöltő jóság, lendületet adó erő… csupa ragyogás és öröm. Miért nem megyünk Hozzá? – Mert a bűn ott rejtőzik a szívünkben. Talán soha nem volt még a bűn olyan ezerarcú valóság, mint ma. Talán soha nem volt még olyan alattomos, ravasz és agresszív, mint ma. Soha nem voltak még olyan hatalmas szövetségesei és eszközei, mint ma. Éppen ezért, ha meg akarunk maradni a mi Urunk, Jézus mellett, akkor fel kell ismernünk a bűn gonoszságát. Le kell rántani a bűn álarcát és szembe kell nézni vele. Mert az álarc mögött romlás van és halál.

Az első zsoltárban azt olvashatjuk, hogy aki *„az Úr törvényében leli a kedvét, az olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében meghozza gyümölcsét”* (Zsolt 1,3). Aki Isten akarata szerint él, annak az élete a legnagyobb veszedelmek között is erős marad és értéket teremtő. Aki pedig a bűn útján jár, annak lehet, hogy az első lépések érdekesnek tűnnek, de utána jön a keserű csalódás. Így történt ez a tékozló fiú esetében is (Lk 15,11-32). Amikor elfogyott a pénze, barátai elhagyták és ott találta magát a disznók vályújánál. Amikor elfordult a bűntől és visszatért otthonába, atyja szerető ölelése várta. Ez az emberi élet legszebb élménye, amikor a megérdemelt büntetés helyett az irgalmas szeretet elfogadásával találkozunk.

Az ószövetségi törvények fontosak voltak a maguk idejében, de azokat át lehetett lépni. Amikor Isten Fia eljött és meghalt értünk a kereszten, ezt már nem lehet kiiktatni a történelemből. Lehet, hogy ma sokan megtagadják Őt, lehet, hogy sokan pogány módon élnek, de mindezek mellett ott vannak azok, akiknek a szeme felragyog, ha Jézus nevét hallják, és készek az életüket is odaadni érte. Milliók és milliók élnek ma a földön, akik felfedezték az Evangélium szépségét és befogadták Jézust a szívükbe. Pontosan úgy, ahogy az első időkben történt: a vámos Zakeust meglátogatta Jézus. Ez a látogatás az isteni irgalom kiáradása volt, mert Zakeus elfordult a bűntől, és vagyonát odaadta a megkárosított embereknek. Jézus irgalmas szeretete által a vakok láttak, a bénák meggyógyultak, a leprások megtisztultak, a halottak feltámadtak, a bűnösök új életre keltek. Ennek az isteni irgalomnak a legnagyobb tette az Eukarisztia és a kereszthalál. Jézus tudta, hogy mennyire gyengék vagyunk, tudta, hogy mennyire kész a hűtlenségre a szívünk. Ezért adta szent testét ételül és szent vérét italul. A szentáldozásban mindennap megtapasztalhatjuk az Úr irgalmát! Azt, hogy szeret minket, azt, hogy botlásainkkal együtt elfogad, hogy velünk van és segít nekünk!

Húsvétra készülünk! Szeretnénk találkozni a feltámadt Jézussal, úgy, mint az apostolok. Fel akarjuk venni a harcot a bűnnel, hogy szabadok legyünk. Szabadok a boldogságra és a szeretetre. A közömbös, értékromboló világban a Szentlélek erejében akarunk élni, és így készülni az *„új ég és új föld”* (Jel 21,1) elfoglalására, amit Isten készít nekünk.

Az irgalmas szeretet ajándékát kívánom minden kedves Olvasónknak!

Katona István
főszerkesztő

BŰN ÉS BŰNBÁNAT

„Gondold meg, honnan süllyedtél ide! Térj meg, és térj vissza korábbi cselekedeteidhez! Mert elmegyek és elmozdítom helyéről gyertyatartódat, ha nem tartasz bűnbánatot." (Jel 2,5)

A mai emberből kezd lassan kiveszni a bűntudat, pedig Jézus igen fontosnak tartja. Nélküle nincs igazi bánat. Szentlelkét azért is küldi el, hogy megvilágítsa bensőnket, megmutassa igazi énünket, bűnös természetünket. XII. Pius a bűntudat elvesztését a 20. század bűnének nevezi, aminek egyenes következménye lelkiismeretünkben a jó és rossz iránti érzék teljes eltompulása. A helyes lelkiismeret és a bűn iránti érzék szorosan kapcsolódik az igazság Lelkének benső működéséhez. A **bűnbánat** nem csupán bűnösségem elismerése és a miatta érzett szomorúság, hanem **szívem** és **értelmem**, vagyis **gondolkodásmódom teljes megváltoztatása**. Ezáltal lelki békét és örömöt nyerek, ami a görög **metanoia** eredeti jelentése. Jézus a bűnbánatot gyakran összekapcsolja a lelki boldogsággal, mint a tékozló fiú, vagy az eltévedt bárány megtalálása esetében. Szerető Atyám ismét magához ölel, ami a bánatomat azonnal örömmé változtatja: Szeretlek, Istenem, és még jobban akarlak szeretni! A valódi bűnbánat tehát egy szívből fakadó szeretetvallomás, amelyben Istenünk irgalmas szeretetét tapasztalva megkapjuk az igazi bánat ajándékát.

Isten sokkal jobban vágyik rá, hogy megbocsásson nekünk, mint amennyire mi vágyódunk bocsánatára. Az igazi bűnbánat következménye önfegyelmünk, aszkézisünk megerősödése. Ez nem az elkeseredett önkínzás valamelyik formájának gyakorlása, hanem a kegyelemre hagyatkozás elsajátítása, ami beteg természetünk nagy kitartást és türelmet igénylő elfogadását jelenti. Az aszkézis során elérkezünk egy „nullaponthoz", ahonnan nem tudunk tovább lépni, vagyis szembesülünk gyengeségünkkel, és Istenhez fordulunk, aki tud segíteni. Felismerve gyarlóságomat fokozatosan le tudom vetkőzni kevélységemet és önimádatomat. Rájövök, hogy korlátaim elfogadása, gyengeségeim felismerése nélkülözhetetlen lelki érték.

Amikor Isten nem lát más kiutat, engedi a bűnt azért, hogy megmutassa az embernek saját gyarlóságát. *„Sokat kell szenvednünk, amíg a világhoz fűződő szeretetünket feláldozzuk; még többet kell szenvednünk, hogy lemondjunk az önszeretetről, és végtelenül sokat kell szenvednünk, amikor egészen odaadjuk magunkat Isten szeretetének"* – állapítja meg saját tapasztalataiból Szent Bernát.

Ha elfogadtuk magunkat és Isten segítségét, mi magunknak is hozzá kell tennünk, amit tudunk tökéletesedésünk érdekében. Vigyáznunk kell azonban az önelégültség legkisebb jeleire is, amelyek szinte észrevétlenül farizeusi keményszívűségre, beképzeltségre, gőgre vezetnek.

Kegyelemkérés:
hogy őszinte bűnbánatunk növelje érzékenységünket a Lélek iránt.

I. A BŰN – Róm 5,18-21 – Nézd Jézus jelenlétében mai társadalmi életünket, mennyi rosszat okoz a bűn, az emberi egoizmus, önzés, gőg és erőszak... miért engeded meg?... nem szabadok vagytok?... de meg tudnád változtatni, ha akarnád... persze, de kényszerítsem a szabad embert?... akkor mit tehetsz?... nincs más utam, mint állandóan figyelmeztetni őket tévútjaikra... és mi mit tehetünk?... segítsetek Nekem ebben! Szeretnél munkatársam lenni?... igen, de... nagyon köszönöm felajánlásodat, a „de"-t bízd csak Rám!...

A bűn a vélt jó választása az igazi, a nagyobb jó helyett. Isten adománya helyett a világ adománya után futok. A Lélek tervei helyett a magamét akarom megvalósítani. A bűn mélyben gyökerező hibás magatartásunk következménye, amely ördögi körhöz vezet: elszakadunk Istentől és a felebaráttól, ami által érzéketlenné válunk a szeretetre. Önmagunktól is lassan elfordulunk, mert félünk a megszégyenüléstől. Ez pedig megakadályozza, hogy kiszolgáltassuk magunkat Isten szeretetének. Inkább mentegetjük bűnös önmagunkat szépítgetésekkel, figyelmünk elterelésével, kishitűségünk emlegetésével, teljesítmény-kényszerrel, amíg el nem jutunk az újabb bűnökig, majd a kétségbeesésig.

A gyakorlatban bűneink eredeti oka vagy a türelmetlenség vagy a restség. Az emberek türelmetlenségük miatt űzettek ki a Paradicsomból, és restségük miatt nem térnek oda vissza. Vétkezhetünk azonban

úgy is, ha elmulasztjuk a jót különféle okokból és indokolással. Aki nem tesz semmit, aki nem növekszik a szeretetben, az is vétkezik!

A fentiek mennyiben vonatkoznak rád? Lelkiismereted mennyire érzékeny a bűnök tekintetében?

2. ELFORDULÁS A BŰNTŐL – Róm 6,12-14 – Jézus elhív sétálni, beszélgetni arról, hogyan tudsz minél hatékonyabban elfordulni a bűntől... tudnod kell, melyek a gyenge pontjaid... melyik ezek közül a leggyengébb?... hol szoktál leggyakrabban elbukni?... melyik készségedhez ragaszkodsz legjobban?... melyek a leggyakoribb kísértéseid?... vétkeid közül melyeket tartod súlyosnak, melyeket bocsánatosnak és melyeket hibának?... szerinted mi a legelső teendőd az elfordulást illetően?... hogy állsz az elfordulás folyamatában?... mennyire bízol Bennem, amikor minden igyekezetedet feleslegesnek látod?... Rám tudod-e teljesen bízni magad?

Módszerek: bálványaink ledöntésével helyes értékrendet felállítani; elhagyni az élet valótlanságait; abbahagyni a mentegetőzéseket, magyarázkodásokat. Aki szembenéz e nehézségekkel, Isten szeretetében szabaddá válik. Jézus többre becsüli a bizalmat, mint a bánatot, mert a bizalom a forrása mindennek. Jobban szereti, ha hiszünk szeretetében, mintha kétségbeesünk bűneink miatt. A bánat önmagában kevés, ha hiányzik az isteni irgalomba és szeretetbe vetett szükséges bizalom és remény!

A legnagyobb dolog, amit tehetünk Jézusért, hogy hiszünk szeretetében!

3. BÜNBÁNAT – 2Pt 3,9-13 – Az egyik tanítványként hallgatod Jézus tanítását az erdő szélén, amikor éppen az Atya irgalmas szeretetét mutatja be különböző hasonlatokkal: az Atya türelmes... megbízható... hűséges... féltően gondoskodó... oltalmazó... új, gyönyörű országát ígérő... ezért őszinte bűnbánatunkat kéri... ha hirtelen jön el, felkészültek vagyunk-e?... legjobb minden hibát azonnal megbánni...

Isten irgalmának megtapasztalása ugyan ajándék, de felkészülni nekünk kell fogadására egyfelől a Vele való találkozás szenvedélyes vágyával, másfelől bűneink, erőtlenségünk őszinte megvallásával és igazi bánat kérésével. Jézus a bűnösökért jött, értük áldozta fel életét, így boldogan fogad minden bűnét bánni akaró embert. Isten semmit sem követel, amiért visszatérsz Hozzá. Ő nem kereskedő. Soha nem kér tőled többet, mint amit a szívedben lévő iránta érzett szeretet képes megtenni! Ezt a szeretetet kérd Tőle! Ahogy növekszik szereteted, úgy nő önátadó képességed és vele együtt vidám, felszabadult örömöd.

Szent Jeromos úgy érezte, hogy nagy bűneiért egész életében vezekelnie kell. A betlehemi barlangban karácsony éjjelén így imádkozik: *„Uram, üres kézzel jöttem. Mit is adhatnék Neked?"* Mire Jézus válasza: *„Add nekem bűneidet!"*

Mennyire őszinte a bánatod? Bűnbánatod nem csak külső forma?

4. A BÜNBOCSÁNAT FELTÉTELEI – Lk 7,44-50 – Simonként figyeled az eseményt, a Jézus lábainál keservesen síró asszonyt, ahogyan könnyei fokozatosan örömkönnyekké változnak... de hát mit akar itt ez a nő, feltűnési viszketegség?... és miért sír oly keservesen?... mit érezhet?... mit suttog? (?)... igaza van a Mesternek, meg kellett volna mosnom és bekennem a lábát, nagyon szégyellem... elfelejtettem... ez a nő pedig helyettem is megteszi, de ennyi olajat elpazarolni!... mert nagyon szeretett?... talán én nem szeretem?... nos hát... én inkább csak tisztelem... de szeretni is akarlak!...

Az igazi bocsánat legfontosabb előfeltételei Jézus szerint, hogy te is bocsáss meg másoknak és szeress újra. Ehhez azonban előbb önmagadat kell elfogadnod, saját magadnak kell megbocsátanod, hogy másoknak is meg tudj bocsátani. Önmagunk elfogadása a legnehezebb; sokszor képtelenek vagyunk megbocsátani „hülyeségeinket, ostobaságunkat, gyengeségeinket". A magdalai asszonynak megbocsátattak bűnei, mert nagyon szeretett... Pétertől sem nyilvános vezeklést kér árulásáért, csupán szeretetének kinyilvánítását, mielőtt főpásztorrá választja.

A bűnbánó, aki szeretetben tér vissza Istenhez, nagyobb erővel vonzza magához Istent, mint a mágnes. Isten ugyanis nem tud ellenállni a megtérő bűnösnek. Ez az igazi örömhír! Ezért ne félj Istentől! Tőle és főként a büntetésétől való félelem erős kísértés lehet. Ilyenkor tudatosítsd Isten végtelenül irgal-

mas szeretetét, mely sokkal nagyobb igazságosságánál. Gondolj a jobb latorra, aki csak megemlékezést kért és egyszeri jóindulatáért azonnali bebocsátást kapott a mennybe. Ez a nagylelkűség csúcsa! Miért félsz hát?

5. GYÓNÁS – Jn 20,19-23 – Apostolként te is látod és hallod a feltámadt Jézust a teremben: „Békesség!"... miért félek, miért aggódok, miért vagyok ennyire nyugtalan?... nem tapasztalod állandóan segítségemet?... sebeim nem elég garancia neked, hogy mindent érted és társaidért teszek?... nem tehetek róla, javulni akarok, de nem sikerül... mégis mit gondolsz, most miért jelentem meg nektek?... az egyetlen orvos én vagyok, az egyetlen gyógyszer átszögezett kezem, amelyet feléd nyújtok. Az egyetlen gyógyulási lehetőséged, hogy megfogod... ne félj tehát megtapasztalni az Én békémet!...

Az ember e szentségben bátorságot kap arra, hogy gyengeségeivel őszintén szembenézzen; hogy életét Isten szeretetének fényében elfogadja, és vállalja; hogy Isten irgalmát hirdesse mindenkinek. Isten a szívet vizsgálja, a megélt életünket nézi. A gyónás magva a tökéletes bánat, eszköze a bűnök felsorolása, és ami ennél is fontosabb, Isten iránti hűtlenségünk, hálátlanságunk átérzése és megvallása. Gyümölcse pedig Isten megbocsátó pecsétjén túl a szabadítás kegyelme, amely rendszeres, komoly használat esetén sérült természetünk hibáit szinte automatikusan gyógyítja.

Isten előtt tárjuk fel szívünket, akiről már gyónásunk előtt tudtuk, hogy szeret és elfogad ilyennek. A feloldozás újra indulás, amit az elégtételben kapott feladat jelképez. A gyónás nem a gyász útja, hanem a megnyílásé az igazság és a szabadság előtt. Ha a gyónás utáni végleges megváltozás nem is rajtunk múlik, ez Isten kegyelmi ajándéka, a bűntől való elfordulás melletti döntés és ennek kezdő lépési azonban már a mi akaratunk műve.

A visszaút abban áll, hogy fáradhatatlanul kutatunk és vágyakozunk Isten után és az Ő gyógyító szeretete után.

6. VEZEKLÉS. ASZKÉZIS – Mt 16,24-26 – Jézus arca elkomolyodik, szemei a távolba tekintenek, egész alakját furcsa, égi fény veszi körül, amikor az idézett szavakat mondja: „ha valaki..." én „valaki" vagyok, vagy csak szeretnék lenni?... „tagadja meg magát"... miben, hol, mikor, mennyire és főként miért?... „vegye föl keresztjét"... a szenvedést, fájdalmat, megaláztatást is... „kövessen"... mikor, hova? miért?... ha teljesen bízol Bennem, nem mindegy?... lényeg, hogy így lesz értelme, értéke és nyugalma életednek, nem éri meg?... ne félj mindenedet elveszteni, ha a Mindenedet megtalálod... „ha az egész világot megszerzi is"... mit érsz vele, ha úgyis le kell mondanod róla, hogy megtaláld igazi Életedet?... nézd a boldogtalan gazdagot, mindenét odaadná egyetlen igazi „szeretlek"-ért... lelked az Én részem, ezért nincs csereértéke, megfizethetetlen!..

A vezeklés azt jelenti, hogy teljesen a jövő felé, az örömöt és önbizalmat adó szabad élet felé fordulunk Isten vigasztaló jelenlétében élve. Az aszkézis önfegyelem; Isten iránti szeretetünk, ezáltal életszentségünk növelésének eszköze. Ráérzés saját szabadságunkra, felelősségünkre.

Módja szorosan kapcsolódik lelki életünk eszközeihez, hatékonysága elsősorban imaéletünk mélységétől függ. Az aszkézis, vagyis a lemondás a nagyobb jó kedvéért kizárólag egy eszköz, és nem cél!

Köznapi módszerei az alázat, mértéktartás, önmegtagadás, nyugodtság, hallgatás és az áldozatvállalás.

A felsoroltak közül melyik a legnehezebb, és melyik a legkönnyebb számodra? Mi a véleményed az aszkézisről: szerzetesek találmánya, remeték sajátja?

7. ELMÉLKEDÉS A NAPI LITURGIÁBÓL...

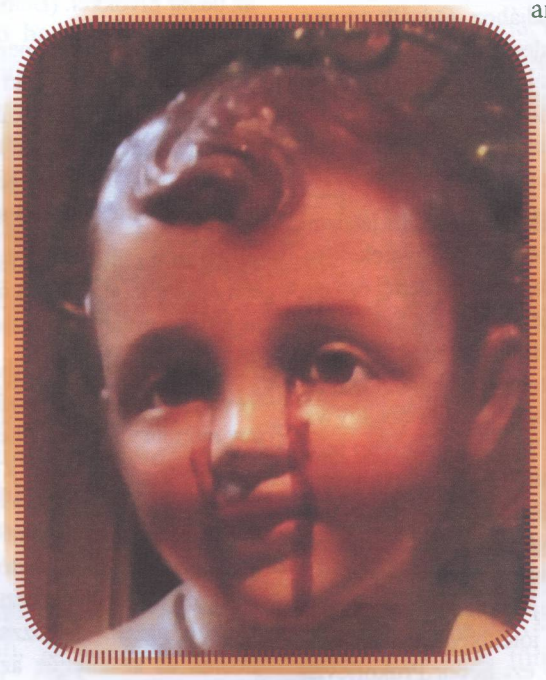
Kereszty Zoltán

(Részlet a Marana Tha sorozatban nemrég megjelent „Kereszty Zoltán: A Szentlélekkel járni egész éven át" című könyvből.)

„Magasztaljátok az Urat velem, dicsérjük együtt az ő nevét. Kerestem az Urat és meghallgatott, minden rettegésből kiragadott engem. Nézzetek rá és megvilágosultok, és arcotok meg nem szégyenül... Ízleljétek meg és lássátok, milyen édes az Úr, boldog az az ember, aki őbenne bízik!" (Zsolt 34,4-10)

A Kis Jézus könnyei

A **gyermek Jézus** szokatlan történetét szeretném elmondani nektek. Egy olasz ferences szerzetes 2010 októberében Izraelben járt, ahol ezt a szobrot találta, amit rögtön meg is vásárolt. Otthon a csomagot lerakta a kolostor egy szobájába, és azonnal aludni ment. Másnap álmából egy édes gyermekhang ébresztette fel: **„Nyisd ki! Nem kapok levegőt."**

Erre nyugtalan lett, és ment, hogy kinyissa a csomagot, amit Izraelből hozott, és meglátta a szobrot, amelynek szeméből vérkönnyek folytak. Hívta a püspököt, aki szintén észrevette a könnyeket a Jézus-szobron. Azonnal szakértőket hívtak, akik hosszú elemzések után megállapították, hogy a vér eredeti, egy embernek a vére, és **ugyanolyan az összetétele**, mint annak a vérnek, amelyet a torinói leplen találtak. Egy évvel később 2011 októberében a szobrot kiállították, hogy a hívők hódoljanak előtte.

Karácsonykor elkészítjük a jászlat. Ugye? Elhelyezzük a gyermek Jézust, hogy a család hódoljon előtte, imádja és csodaként tekintsen az Ő eljövetelére. Mégis ez a gyerek egy évvel ezelőtt még könnyeket hullatott. Mit jelent ez? Mit akar Ő ezzel üzenni nekünk? Miért nem kapott levegőt ott a dobozban?

Ő ezt mondta: *„Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek."* (Mt 25,40)

Mit tettünk mi? Vagy mit nem tettünk? Megszépítettük a karácsonyi történetet, gyertyákat, girlandot és karácsonyi fényeket raktunk az istállóba, ahol akkoriban egyáltalán nem volt semmilyen világítás. A karácsonyfánkat édes kis angyalokkal, és mindenféle más figurákkal díszítjük, hogy minél szebb legyen a szemnek. De megkérdezte-e valaki magától, hogy vajon a Kis Jézus, ha most beszélne hozzánk, mit mondana? Vajon **miért sírt**, miféle fájdalom késztette Őt arra, hogy vérkönnyeket hullasson? Vajon milyen újabb fájdalom miatt szorul összse az Ő kedves szíve?

Minden embernek meglenne a saját válasza a kérdésekre, de **Jézus könnyétől nem tudunk elmenekülni**, nem tudunk róla nem tudomást venni.

Igen, valamit nem tettünk meg, vagy rosszul csináltunk? Most alkalmunk van arra, hogy letöröljük arcáról a könnyeket. **Mindenki letörölhet egy könnycseppet, ha szívből imádkozik, ha a súlyos bűnöktől megszabadul, ha eldönti, hogy megbocsájt az ellene vétkezőknek, ha böjtjét felajánlja egy anyáért, aki épp abortuszra készül, ha meglátogat egy magányos embert, vagy ha adományt ajánl fel olyanoknak, akik nem boldogulnak az életben.** A Kis Jézus olyan alázatos és szerény, hogy még a legapróbb jócselekedetet is nagyon szívesen fogadja!

December 25-e az Ő születésnapja. Nem érdemli meg, hogy Ő legyen az első az ünneplésünkben és a legcsodálatosabb ajándékot kapja?

Kis Jézusunk a Te ártatlanságod gyógyítsa meg a mi szívünket, amelyet annyira megvisel a világ gondja! Nem szeretnénk, ha továbbra is a „dobozban" bezárva sínylődnél, mert mi bezártunk Téged oda.

Épp ellenkezőleg, ki szeretnénk nyitni ajtónkat előtted! Mindig magunkkal szeretnénk Téged vinni, bárhová megyünk is. Légy mindig a mi sebzett szívünkben, mint egy családtag, akire nagyon büszkék vagyunk. Hiszen: *„Szép vagy, szebb, mint bárki az emberek fiai közül. Ajkadon kellem Ömlik el, Isten megáldott téged örökre."* (Zsolt 45,3)

Ne félj, Kis Jézus, nem bántunk, csak maradj velünk! Nélküled nincs reményünk, mert Te vagy a mi örömünk és dicsőségünk!

Emmanuel Nővér (Medjugorje Hangja - 48.)

OROSZORSZÁG SZENTJEI

Födor Rybalkin és a „födoristák"

Voronyezs tartomány, Bogucsarszk járásának, Novyi Liman falvában élt a Rybalkin család: a férj, Födor Prokofjevics, a feleség, Uljana és három lányuk. 1914-ben, amikor bejelentették Oroszország hadba lépését Németországgal, Födornak a frontra kellett mennie. 1917-ben elkezdődtek a lázadások, forradalmak és a hadsereg szétesése. Mivel Oroszország védelme értelmét vesztette, Födor Rybalkin visszatért a családjához. Odaállt az asszony és a gyerekek elé és megkérdezte: „Megismertek engem?" Uljana könnyezve egyből nekitámadt és azt mondta: „Miket beszélsz Fedja! Hogy gondoltad kedvesem, hogy nem ismerlek meg téged!? Hiszen az ablakon kinézve mindig téged vártalak."

Férje ekkor azt mondta: „Gyerekek, menjetek ki játszani, mert anyátokkal beszédem van." Miután a gyerekek kimentek, azt mondta Uljanának: „Hogy megismertél és visszafogadsz, annak örülök. Most folytatjuk az életet, én a férfimunkát végzem, te pedig a nőit. De az ágyaink külön lesznek és a közeledés nem megengedett." Uljana így válaszolt: „Hiszen mi még fiatalak vagyunk". Födor így válaszolt: „Hát te tedd, amit akarsz – neked nem tiltom meg, de én nem fogok hozzád közeledni." Födor elfoglalta magát a szántással és a földműveléssel. Miután betakarította a termést, éjjel elszállította a kenyeret és a szegény emberek ajtajai elé tette – özvegyek, árvák, rokkantak, nyomorékok, szegények, nincstelenek és mások ajtajaihoz. Az elején még nem tudták, ki foglalkozhat ilyen jótékonysággal. Azután észrevették és elhíresztelték, hogy ezt Födor Prokofjevics műveli. Felesége, Uljana nem tudta elviselni ezt a keresztet, kiment az utcára és ő is jótékonykodásba fogott. Födor Prokofjevics hosszú hajat növesztett, télen-nyáron sapka és cipő nélkül járt, kevés ruhában – csak egy kézzelszőtt gyapjúköpeny volt rajta. És mindig csak imádkozott és imádkozott, és az embereket imára és bűnbánatra szólította.

Követői (a födoristák) Krisztus második eljövetelében hittek. Az elején csatlakozott hozzá néhány ember, később 12-en lettek. 1922-től 1926-ig, három és fél évig hirdették az Evangéliumot. Éjjel-nappal, szinte megállás nélkül prédikáltak, és nem szűnt meg az emberáradat – naponta 500 és 7000 között volt a jelenlévők száma. A prédikációkat csodák kísérték: az összes létező betegséget az Ige által gyógyítani tudták, a leprások megtisztultak, a sánták jártak, a némák beszéltek, a süketek hallottak, a vakok láttak, a halottak feltámadtak és a gyengék megerősödtek. Egy bográcsból hétezren jól laktak, megnyílt az ég, és az emberek halandó szemeikkel látták a Teremtő és Uralkodó Dicsőségét.

Födor bejárt a templomba, de az elején nem vetett keresztet, csak bement és beállt, mint egy oszlop. Amikor elkezdett mezítláb járni, keresztet is vetett. Akkor kezdte el a templomi szolgálatot, majdnem napi 24 órában. Nem toborzott senkit, az emberek maguktól mentek, még Ukrajnából is.

Amikor kissrác voltam, édesanyám sok hívőt fogadott be a pincénkbe. Egyszer, amikor hazamentem – annyian voltak, hogy lépni sem lehetett tőlük. Elmentem a nagybátyámhoz, vele szemben lakott egy öregember – ott is mindig tele volt az udvar hívőkkel. (Belőlük lettek később a „födoristák".)

Födor vízkeresztkor mezítláb állt rá a jégre, és nem mozdult, amíg a vizet fel nem szentelték. Úgy állt végig a januári fagyban… Amikor prédikált, a hívőket nem zavarták. Szerintem ő semmi rosszat nem tett. Némelyek olyannak látták, mintha a feltámadt Krisztus lenne – erre jól emlékszem. Amikor elvitték a KGB-sek, a hívőket is szétkergették.

Szüleim mesélték, hogy volt, amikor lementek a tóhoz vizet szenteltetni, és ő ott állt mezítláb, egy köpenyben. Úgy is járt, mezítláb, a lába tiszta fehér volt.

Amikor azt mondta: „Elveszik a kulákok tulajdonát" – így is volt, elhajtották a jószágot, a jószágok bőgtek… Máskor azt mondta: „Ma kell ültetni" – akkor az emberek elültették a krumplit. Vagy, hogy a „Kölesből termés nem lesz" – így is volt. Amikor felkelt, a Hold még fent volt, de ő már tudta, milyen lesz a nap. Amit mondott, az mind beteljesült. Az emberek prófétának tartották. Amikor az emberek templomi szolgálatra gyülekeztek, megkérte őket, hogy terítsék meg az asztalt és hozzanak élelmiszert. A hívők maguk hozták és készítették az ételt a templombajáróknak. Az akarta, hogy a felesége is járjon mezítláb, de ő nem bírta.

Mindenkinek ugyanabból az üvegből adott vizet – valaki édesnek, más keserűnek érezte. Másnak az eget mutatta: „Nézd, mit látsz ott?" – az ember látta az angyalokat.

Előfordult, hogy 40 napig a templomban prédikált. Eljöttek érte a KGB-sek, de ő azt válaszolta: „Nem! Amíg a 40. napot be nem töltöm, nem lehet. Azután gyertek és vigyetek el." Mindennap figyelték, és a negyvenedik napon elvitték.

A Donon keresztül a falutanácsra vitték. Az egész falu elkísérte. Mivel heten vitték, egy csónakban nem férhettek el. Hoztak még egyet, de abba sem fértek el. Erre ő így szólt: „Nem baj, el fogunk férni." Ellökte először az egyik csónakot, azután a másikat, ő meg mögöttük a vízen járt. Erre ők hanyatt estek a csónakban a megdöbbenéstől. Átkeltek a folyón, kijöttek a csónakokból és elvitték. Kint még állt a hó, ő meg mezítláb ment – ahova lépett ott elolvadt a hó, és kizöldült a fű. Mögötte a sokaság követte, és mindenki sírt, ő így fordult hozzájuk: „Testvérek, ne engem sirassatok, hanem magatokat és a gyermekeiteket."

(Fordította: *Marinov Emil)*

Megerősödve az Úrban

Testi erősségeink vagy gyengéink némelyike már a születésünk előtt kialakult. Majd később, kisgyermekekként nem sok beleszólásunk volt abba, hogy miként alakul egészségünk. Végül elérkezett az ideje, hogy már az egészségünket befolyásoló döntéseket hozhattunk. A jelen pillanatban pedig teljes egészében az öröklött adottságaink és eddigi döntéseink határozzák meg fizikumunkat.

Ádám-Évától a bűnre való hajlamot örököltük. Egész életünk során hozott döntéseink határozzák meg az embert, akik ma vagyunk. Olyan döntéseket hoztunk, amelyek lelki életünkben erősítettek vagy épp gyengítettek bennünket.

Talán erős a kísértés arra, hogy jelenlegi kapcsolatunkért Istennel másokat hibáztassunk, de ezzel nem jutunk semmire!

Az a jó hír, hogy ettől a pillanattól kezdve megvan a lehetőségünk rá, hogy olyan döntéseket hozzunk, amelyek erősítik a lelki életünket. Mennyire erősítenek meg ezek a döntések? Itt nincs határ!

Remélem, olyan döntést hozol, hogy életedet a Jézusban, mint Megváltóban való hit által újítod meg. Ekkor lehetőséged nyílik egyre inkább Jézushoz hasonlítani. Ugyanaz a Szentlélek fog segíteni téged, mint a többi keresztényt.

Azt ajánlom, figyelmesen olvasd el, és gyakran ismételgesd: *„Erősödjetek meg az Úrban és az ő hathatós erejében!"* (Ef 6,10) Csak az ő hathatós ereje szab határt ennek!

Gyakran csodáltam meg annak örök értékét, amit egynémely keresztény véghezvitt. Ezek a keresztények mind azzal a kérdéssel küszködtek, vajon mi Isten akarata az életükben? Miben állt sikerük? Életüket vizsgálva azt vettem észre, hogy mindannyian a Szentírásban tanulmányozták, hogyan élt és mit tanított Jézus. Arra tanított, hogy adjunk inni a szomjazónak. Ez nem nagy dolog, csak olyasmi, amit meg tudunk tenni. Továbbá arra tanított, hogy adjuk át neki az életünket, vagyis az ő akaratát tegyük meg. Ez már nagy dolog.

Amit megteszünk, sokszor csak annyi, amit **megtehetünk**. Amit ténylegesen megteszünk, az sokszor annak következménye, amit a múltban tettünk. Ha mondjuk egész életünket önző kedvteléssel töltöttük el, mai elhatározásaink is ezt az elvet fogják követni. Ha akaratunk arra irányul, hogyan segíthetünk másokon, akkor nyitottabbak leszünk Jézus Szentlelkére. Az ő Lelke azt súgja, tedd meg ezt vagy azt, és ezzel segíthetsz valakin! Segítünk a tőlünk telhető módon, és ekkor még két másik személy kerül elő, akiken segíteni tudnánk.

Isten hangja, amire figyelünk, fokozatosan egyre több lehetőséget ad. Sokszor úgy érezzük, képtelenek vagyunk megtenni valamit, ám kijelenthetjük azt is, hogy Isten segítségével mindenre képesek vagyunk (vö. Fil 4,13).

A tanítványoknak Jézus gyakran mondta el és mutatta be, hogy mi mindent tehetnek meg, ha hisznek. A mi lehetőségeink Isten szolgálatában sokkal nagyobbak, mint amit talán el tudunk képzelni! A Földön még előttünk álló idő alatt nagyobb békességet és örömet kaphatunk, amit Jézus is megígér. Csak annyit kell megtennünk, hogy amire képesek vagyunk, azt megtesszük, hogy mások is megismerjék Őt. Ő szeret készséges munkásokkal együttműködni, és szívesen ad erőt, hatalmat és örömet, hogy bennünk és általunk munkálkodhasson.

Sokat hibáztál, öreg és beteg vagy ahhoz, hogy Istennek valami fontos dologban segíts? Nem! Emlékszem nagyanyáimra, milyen betegek voltak mindketten a haláluk előtt, de utolsó napjaikban is olyasmit tanultam tőlük, ami egész életemre befolyással bírt! Isten használni tud bennünket a jóra, utolsó leheletünkig is, ha elkötelezzük magunkat mellette. Jézus – földi életének utolsó perceiben – örök életet adott egy nyilvános bűnösnek, aki mellette függött a kereszten.

Merlin Carothers
(Fordította: Erdeős Éva)

UJJONGÓ SZÓVAL

„Hangsúlyozd a jót, a rosszal ne foglalkozz! Vegyél részt mindenben, ami pozitív! És ne fecséreld az idődet arra, aki ilyen is, olyan is!"

Erre a régi dalra talán nem emlékszel, mert túl fiatal vagy még, ám ennek ma is van mondanivalója.

A világ lelke arra ösztönöz, hogy halogassuk a dolgokat: „Majd máskor!" Jézus Lelke viszont azt sugallja: ***„Ezt a napot az Úr adta, ujjongjunk és vigadjunk rajta!"*** (Zsolt 118,24) Vagy ezt: ***„Tapsoljatok mindnyájan, nemzetek, örvendezzetek Istennek ujjongó szóval!"***

Azt gondolhatnánk, hogy az Istennek ujjongó szóval örvendezés azoknak való, akik gondtalanul élnek, nem nekünk! Mi inkább azt szeretnénk, ha Isten valamiképp megoldaná a problémáinkat – akárhogy is! Viszont, ha gyakorolni kezdjük az ujjongó szóval örvendezést, azzal meghívjuk Jézus Lelkét, hogy lakozzék és uralkodjék bennünk. Ő mindannyiunktól azt kívánja, hogy erősítsük a pozitív gondolatainkat, és tegyük félre a negatívokat. Mindegy, mennyire kilátástalan életet él is valaki, Ő azt szeretné, ha az illető örvendezne, boldog lenne, és hinne abban, hogy győzedelmeskedni fog, mert Jézus él benne.

Boldog vagyok, hogy az Úr hozzásegített ennek a hitnek a megértéséhez! Azelőtt leginkább az élet kellemetlenségeire figyeltem, de ahogy lassanként egyre inkább a hála és az istendicsőítés felé fordult a figyelmem, megváltozott minden!

Ültél már tengeren hánykódó kis hajóban, mikor a hullámokat a haragos szél korbácsolja? Amíg a tanítványok aggódtak, Jézus békésen aludt. Amikor a megrémült apostolok felébresztették, csak szólt a tengernek, és az elcsendesült.

Mi az, ami tönkremegy az életünkben; a körülöttünk levő dolgok, csak úgy, mint általában a világ dolgai? A körülmények lehetnek rosszak, de az Úr azt mondja, hogy örvendezzünk ujjongó szóval. Miért? Jézus bennünk él, és Ő azt szeretné, ha hinnénk az Ő győzelmében! Gyakran idézem magamban az efezusi levél 6,10-et: ***„erősödjetek meg az Úrban és az ő hathatós erejében!"***

Sötét korban élünk, de minél sötétebb ez a világ, nekünk annál erősebben kell fénylenünk! Talán egy utálatos személlyel kell együtt élnünk, vagy szörnyű környezetben kell dolgoznunk, de ismét csak annál erősebben kell az Ő bennünk lakozó fényének világítania. Ha kijelentjük a Jézusban való örömet, nemsokára az a gondolatunk támad: „igen, de mire megyek ezzel?" – vagy valami hasonlóan negatív dolog jut az eszünkbe. A világ sötét erői nem adják fel egykönnyen! Maguknak akarják a győzelmet. Se vége, se hossza a dolgoknak, amiket Jézus tesz majd értünk, ha inkább az Ő irántunk való szeretetére figyelünk, mintsem arra, hogy mit nem tett meg, – amit szerintünk meg kellett volna tennie.

Jézus leszállhatott volna a keresztről, de Ő inkább ezt mondta: ***„... a te akaratod legyen meg, ne az enyém!"*** (Lk 22,42)

Életed során Isten vezetését kövesd a Föld bolygón! Örvendezz, dicsőíts, énekelj, kiálts az Úrhoz, és mindenekelőtt tanulj meg hinni abban, hogy Jézusban győztesek vagyunk (lásd Róm 8,37). Megígérte, hogy mindig velünk marad. Megtanulhatunk hinni abban, hogy velünk van, és mindannyiunk életében tervei szerint munkálkodik.

Talán abban a legnehezebb hinnünk, hogy az Úr mindig a javunkon munkálkodik. Nem tartotta vissza a gonosz katonákat, akik Jézust megkínozták, és nem is emelte le a keresztről Jézust. Istennek ennél jóval fontosabb célja volt Vele. Ahogy velünk is van célja!

Gondolj Jóbra, aki elveszítette gyermekeit, egészségét, és kiütések lepték el a testét! Fogalma sem volt róla, hogy fog Isten segíteni rajta, de úgy döntött, ha megöli is az Úr, akkor is bízik Benne (lásd Jób 13,15).

Mi lett a végeredmény? Jób bizonyságtétele keresztények millióit segítette ahhoz a hithez, hogy ha bíznak Istenben, Ő a javukon munkálkodik.

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében sok példát találunk azokról, akik bizalmukat Istenbe helyezték. A Példabeszédek könyve 3,5-ben ezt olvassuk: ***„Teljes szívvel bízzál az Úrban, és ne támaszkodj saját belátásodra!"***

Erre némelyek azt mondják, nem tudják, hogyan kell bízni az Úrban, vagy, hogy mit tegyenek azért, hogy ne nyugtalankodjon a szívük és hogy ne féljenek (lásd Jn 14,27), vagy miképp örvendezzenek Istennek ujjongó szóval (Zsolt 47,1).

Valóban, az Úrban való bizalmat tanulni kell, és ez nehéz, de az Ő jutalma a tanulás során tett minden erőfeszítést megér. Az Úr talán megoldja a problémáinkat, vagy megadja a bölcsességet ahhoz, hogy kezelni tudjuk azokat. Akiket kiválasztott az Úr, hogy lejegyezzék a Szentírást, olyan dolgokat tanultak meg, amik rengeteg emberek váltak a hasznára (valójában emberek milliárdjainak!).

Mióta az Úrban való bizalmat gyakorolom, megtanultam, hogy gondolatban folyamatosan hálát adjak, mindig, mindenért, Istennek, az Atyának a mi Urunk Jézus Krisztus nevében (Ef 5,20). Ez segít hinnem abban, hogy Jézus ujjong bennem.

Merlin Carothers
(Fordította: Erdeős Éva)

BUZDÍTÁS FÉRFIAKNAK!

HÁBORÚ VAN!

Keresztény férfiak, mi nem arra lettünk elhívva, mint a legtöbb férfi. Mi arra lettünk elhívva, hogy harcoljunk, hogy küzdjünk! Arra lettünk elhívva, hogy dolgozzunk, hogy hódítsunk! Mi arra lettünk elhívva, hogy valami olyannak szenteljük magunkat, ami örökkévaló.

Ádámnak milyen parancsot adott az Úr?

Hogy induljon el és hódítson! Hogy a teremtett világban mindent összhangba hozzon Isten akaratával! Hogy minden, amit tesz és minden, amit mond, egyedül Isten akaratával legyen összefüggésben!

Jelenleg egy bukott világban élünk, amelyben sötétség és halál lakozik. A gonosz királysága elterjedt az egész Földön. Te és én nem arra lettünk elhívva, hogy videojátékokat játsszunk. Nem arra lettünk elhívva, hogy a TV előtt ücsörögjünk. Nem arra lettünk elhívva, hogy haszontalanságokra adjuk magunkat. Mi arra lettünk elhívva, hogy az Isten Királyságának felemelkedésén dolgozzunk! Hogy szenvedéllyel éljünk! Hogy Őérte harcoljunk! S hogy egyszer-egyszer letegyük a kardunkat és feltekintsünk egy mosolyért.

Fotó: Babcsányi Ági

Harcolni akarok! Nem akarok kényelmet! Nem akarok jólétet az Egyházban! Mert az Isten Országa nem azok által épül, akik szunnyadva pihengetnek az Egyházban, hanem azok által, akik kimennek az utcákra és harcolnak!

A mi harci fegyvereink nem világiak, hanem természetfelettiek: **a közbenjáró imádság, az evangélium hirdetése és az önfeláldozó szeretet**.

Férfiak! Emelkedjetek fel, óh Isten emberei! Tegyétek, amire el lettetek hívva! Legyetek erős és bátor vitézek! És tudjátok, hogy ez sokba fog kerülni nektek. Beállsz Krisztus seregébe, harcolsz az Ő ügyéért, és figyelheted, ahogy a sátán jönni fog utánad. Gyötörni fog majd kívül és belül. De erről szól a háború!

Krisztus tehát egy nagy küldetéssel bízott meg bennünket: hogy így tusakodj magadban éjjel: „Van-e még olyan hely, ahol Őt nem imádják?" Nem tudok aludni! „Van-e még olyan hely, ahol Őt nem imádják?" Van-e még olyan hely, ahol a mennyország zászlaja nem lobog?"

Erre lettünk megteremtve! Hogy félretegyük a mi kis mulandó, világi ügyeinket, és hogy odaszánjuk magunkat erre a dicsőséges csatára!

John

„Ragyogtasd ránk, Uram, arcod fényességét!"

(Zsolt 4,7)

Igazi segítséget csak az irgalmas Istentől kaphatunk!

Nehéz úton kell járnod, és nem tudod, hogy hogyan jutsz át azon. Ne csüggedj, mert a lehetőség adott. Mondd, minden keserves lépésnél: **"Isten csak jóság; az akarata: szeretet, és az a helyes út, amin Ő vezet."** Mindazt, amit az Ő szeretetében bízva mondasz, megtapasztalod. Megvigasztal. A sötétség világossággá változik, és állandó lesz az öröm a szívedben. Jézus közel jön hozzád és segít. *„Ha szenved valaki, imádkozzon."* (Jak 5, 13) Sokan az ellenkezőjét teszik. Felhagynak az imával, midőn a szívük tele van fájdalommal. Erre a Sátán akar rábeszélni minket, mert tudja, hogy az imádság csodálatos segítség a szükség és veszedelem idején. Az imádság által meg lehet változtatni a bennünk, vagy körülöttünk levő nehéz körülményeket! Ne hagyd, hogy a Sátán félrevezessen, mikor szenvedsz, hanem hallgass Isten hívására. Légy mindig kész az imádságra, mert ezáltal segítséget kapsz. Igen, a szenvedés által áldást nyersz.

Isten nagy szeretetében és gondoskodásában mindenkor megemlékezik övéiről, ha sötétség, erőszak, felfordulás, háború, üldözés vagy bármilyen katasztrófa éri őket. Ezekben a nehéz időkben különösen megígérte megmentésünket, egy feltétellel: ha Őt segítségül hívjuk. Ezért cselekedjünk rendelkezései szerint: *„Kiálts hozzám a szükségben"* (Zsolt 50,15), és megtapasztaljuk megmentő erejét. Ő segítséget küld a reménytelennek látszó nehézségekbe, vigasztalást, erőt, örömet; csodáinak és védelmének sokszoros megtapasztalását.

Isten a hitünket akarja erősíteni, ezért tudtul adta, hogy Ő a Szeretet (1Ján 4,16). Ezért ismételd állandóan, a legnehezebb helyzetben is: Isten a szeretet. Ha ezt a bizonyságtételt a látható és láthatatlan világ előtt hittel hangoztatod, akkor megingathatatlan bizalmad lesz, és a legnagyobb fájdalmak között is megvigasztalódsz.

„Remélj az Úrban... bátor legyen a szíved, és bízzál az Úrban!" (Zsolt 27,14) Légy türelmes és várj alázattal az Úrra. Ő mindenkor megjön, ha látszólag késik is a segítség, mégis megjön a legmegfelelőbb időben. Hidd el, hogy mivel Isten szeret bennünket, a segítsége sosem jön későn. Türelmes várásban fogod megtapasztalni az erejét és megmentő képességét. Türelmetlenség és csüggedtség által nem lehet nehézségeket megoldani. A hitetlenség akadálya az Úr eljövetelének. De **várj reménykedve, és az igazak reménykedő várakozása örömre fordul.**

Nem rád tartozik, hogy tudd, utad hogyan folytatódik. Az Úrra tartozik! Rád pedig az, hogy megtedd azt a lépést, amit az Úr tőled kér, akkor az Úr segít azt megtenni, és azután tudatja a következő lépést. Eszerint haladj lépésről lépésre, látni fogod, hogy az Úr vezeti lépteidet. Ő bölcsessége szerint olyan úton vezet, mely biztosan csodálatos célhoz ér.

Sajnálod, hogy ilyen sötét és nehéz időben kell élned és elcsüggedsz. Nehezedre esik hinni Isten szeretetében. Amikor a tékozló fiú hazatért, megismerte atyjának túláradó szeretetét, és tudott hinni benne. Hogyan? Sírva ismerte be bűneit, és ez nyitotta fel szemét, hogy megláthassa: az Atya Szeretet. A bűnbánat útja számodra is adott; Jézus megbocsátása által az irgalmas Isten atyai szívét ismerheted meg: Ő a szeretet és a Jóság. A fájdalmas időkben rád tekint, hogy segítsen, ha Hozzá megtérsz. Várja megtérésedet, azt, hogy elhagyd a rosszat, a gonosz útjait. Akkor majd megtapasztalod az Ő segítségét.

Szomorú vagy. Miért? Mert ahelyett, hogy az Úrnak élnél, önmagadnak élsz. De Ő akkor is jelen van. Vésd tudatodba: Isten jelen van, egy pillanatig sem vagy Nélküle, Ő körülvesz, lát és szeret téged. Veled együtt hordoz minden terhet. Segíteni akar neked. Élj abban a biztos tudatban, hogy az Isten jelen van. Jézus mindig veled van a világ végéig (Mt 28,20b)! Jelenlétének ez a tudata megváltoztat mindent, enyhíti szomorúságod.

Hiányzik a vigasztalás? Tudd meg, hogy Ő, az Úr minden ember szenvedését szívén viseli. Neki nem nehéz téged megvigasztalni, mert olyan nagy az Ő szeretete, hogy mindig talál szavakat és utat megvigasztalásodra. Segítő ereje pedig olyan nagy, hogy mindig tud segíteni! Tőled pedig csak azt kéri és várja, hogy mint az Ő gyermeke, Őhozzá fordulj. Siess mennyei Atyádhoz, fogadd el az ő vigasztalását és segítségét!

Nem tudod, hogyan oldja meg Isten a nehézségeidet? Ezt nem is mondja meg előre. Nem szükséges tudnod. Egy azonban biztos: **Ő oldja meg nehézségeidet!** Elég ez a tudat ahhoz, hogy dicsőítsd, és magasztald szeretetét, amivel téged megsegít. Szerete-

ténak és hatalmának dicsőítésével és előre megköszönésével vonod magadhoz segítségét. Tapasztalni fogod, hogy az Úr eljön hozzád, és betölti életed az Ő békéjével, örömével és vigasztalásával, elhozza neked a kívánt segítséget.

Mindenkor szükségünk van segítségre és vigasztalásra, de különösen ebben a sötét és nehéz világban, amely tele van félelmetes, fenyegető veszélyekkel. Biztos lehetsz abban, hogy Isten megsegít, mert hallja segélykiáltásodat. Ez azonban csak akkor történhet meg, ha bűnbánatban távolíttatnak el az imameghallgatás gátjai: úgymint a fel nem ismert bűneid, és az, hogy nem veszed komolyan az Ő parancsait. Az Úr azt mondja nekünk, hogy amit kérünk Tőle, megkapjuk, mert megtartjuk parancsait, és azt tesszük, ami kedves az ő szemében (1Ján 3,22).

Távolítsd el az imádság akadályait életedből, és tapasztalni fogod, hogy ledől az Isten és közted lévő válaszfal. Rád árad Isten kegyelme és segítsége. Ezáltal szíved megtelik az Ő békéjével és Örömével.

M. Basilea Schlink

A szentségimádás öröme...

TANÚSÁGTÉTEL

A Belvárosi Ferenceseknél az első szombati szentmisén találkoztam egy volt csoport-társammal, akivel a nyári lelkigyakorlaton egy csoportban voltam. Beszélgettünk és ő elhívott a közösségébe. Tudtam, hogy az új munkahelyem közel lesz a közösségéhez, így igent mondtam és elmentem a találkozóra. Nagyszerű közösség volt! A közösség egyik fontos eleme a szentségimádás volt. Minden hónap 3. hétvégéjén egy plébániára mentünk vonattal vagy autóval. Itt péntek estétől szentségimádás mellett csendet tartottunk és böjtöltünk szombat estig. A böjt és a csend csak eszközök, de erőteljesebbé tette jelenlétünket a szentségi Úr Jézus előtt. Jobban tudtunk figyelni az Úr jelenlétére. Szombat este volt a vigília szentmise, utána az agapé. Krisztus feltámadását ünnepeltük, beszélgettünk. Az ünneplés, a finom falatok, a plébános atya személye nagy felszabadulást jelentett az előző böjtös órákhoz viszonyítva. Ezek a találkozók nagyszerűek voltak, teljesen átjártak, azonosulni tudtam velük.

Munkahelyemen nőtt a feszültség, mindenki ideges volt. Ezek a közösségi alkalmak lelki oázist jelentettek és egy pár alkalom után már nélkülözhetetlen volt számomra. Itt hallottam először a „Jézus életem, erőm, békém" kezdetű éneket, és munkába indulva ezt dúdolgattam magamban, így könnyebb volt dolgozni.

Három év után munkanélküli lettem, és körülményeim igen megváltoztak.

Kaptam munkanélküli segélyt, jártam átképzésekre. Azt mondták, felejtsem el a képzettségemet. Tanácsot is adtak: van az utcában egy gazdag szőnyeges, menjek el szőnyeget söpörni. Ennek ellenére élt bennem a remény: ültettem datolyamagokat, mikor kikeltek, elneveztem őket a reménység pálmáinak. Ennek már 21 éve, a pálmák 3,5 méter magasak, egyik a munkahelyemen van, a másik otthon. Ebben a helyzetben vágyakozva gondoltam vissza az elmúlt évekre és kerestem a módját, hogyan vihetném át azt, amit eddig kaptam. Sokat imádkoztam. Kezdtem szentségimádásokra járni, kezdetben csak a szép emlékek miatt mentem, de a csend és a szent Jelenlét ismét csodálatos útra vitt. Templomok hirdetéseiben mindig megtaláltam a nekem megfelelő helyet és időpontot, amikor szentségimádásra lehetőségem volt. Megerősödtem a szentáldozás által is. A Ferenciek terén a 11-es misén álltam sorba az áldozáshoz. A sor vége majdnem a bejáratnál volt, s én végig imádkoztam magamban: *„Uram, szent tested által gyógyíts meg engem!"*

A mindenható Isten gondoskodása velem volt. Kaptam munkát, képzettségemnek és érdeklődési körömnek megfelelőt.

Egy szentmisén a pap beszélt a Jézus Szíve tiszteletről: 9 egymást követő első-pénteken gyónni és áldozni kell. Gondoltam megtartom. Ez a kilenc hónap alkalmas gyakorlat arra, hogy a Jézus Szíve tisztelet alapot vessen és megmaradjon bennünk – mondta a miséző pap. Tökéletesen igaza lett. A szeretet új dimenziója tárult fel bennem. Ma már nem figyelek arra, hány első pénteket tartottam meg, mindig a soron következő a legfontosabb. Az önátadási imát, a Jézus Szíve litániát mindig elmondom. Elköteleződésem így mélyül. Ez egy lelki-szellemi harc: megtanulom mit jelent, hogy: a szeretet türelmes. Számomra a szeretetben való növekedés a legfontosabb.

Gaál Zoltán geodéta

„Ha Medjugorje nem lenne...”

„Ha Medjugorje nem lenne, nem alakítottam volna Krisztust a Passióban"

James Caviezel (amerikai filmszínész, 44 éves) egy interjúban medjugorjei látogatásairól, hite megújulásáról, a Passió film készítésének műhelytitkairól és a hit eredményes közvetítéséről beszélt.

"Éppen a Monte Cristót forgattuk Írországban, amikor Ivan Dragicevic, az egyik látnok Írországba látogatott. Elfoglaltságom és fenntartásaim miatt nem szándékoztam elmenni a meghirdetett találkozóra. Úgy tartottam, attól, hogy katolikus vagyok, nem kell elfogadnom Lourdes-ot, Fatimát vagy Medjugorjét. Végül szabadnapot kaptam, így mégis csak elmentem" – eleveníti fel Medjugorjéval való kapcsolata kezdetét Caviezel a medjugorjemiracles.com által közölt interjúban.

„A zsúfolásig telt templom végében álltam, kissé bizonytalanul, hogy mi is történik valójában. A jelenés alatt a mellettem tolószékben ülő férfi letérdelt, és a fájdalom ellenére a hideg kövön térdelve imádkozott; ez nagyon megrendített. Néhány nap múlva – feleségem kérésére – ismét részt vettem a jelenésen, ezúttal Ivan közelében térdelve. Így imádkoztam: 'Jól van, itt vagyok, készen állok. Tégy velem, amit akarsz.' Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha valami betöltene. Egyszerű, mégis különleges élmény volt. Zokogni kezdtem. Amikor felálltam, csurogtak az arcomon a könnyek."

Iván hozzám fordult: „Jim, az embernek mindig van ideje arra, amit szeret. Ha egy nagyon elfoglalt ember beleszeret egy lányba, az ő számára mindig lesz ideje. Az embereknek azért nincs idejük Istenre, mert nem szeretik."

"Azokban a napokban valami megváltozott bennem. Korábban sohasem akartam megtanulni rózsafüzérezni, akkor azonban megszületett bennem ez a vágy. Egy reggel azt mondtam a sofőrnek, aki a filmezésre vitt: Nem tudom, mit szól hozzá, de szeretnék elmondani egy rózsafüzért. Meglepetésemre csak annyit mondott: Rendben, imádkozzunk."

Első medjugorjei látogatása, amelyet a filmforgatás befejeztével tett, meghatározó volt James Caviezel számára. „Eleinte megdöbbentett, menynyit imádkoznak itt az emberek. Sporttáborra emlékeztetett, ahol nem csak egy mérkőzés van, hanem egymást érik a mecscsek. Eleinte kicsit feszengtem; nem voltam hozzászokva, hogy ennyit imádkozzam. Isten segítségét kértem. A negyedik nap **nem vágytam másra, mint imádkozni.** Imádság közben azt éreztem, kapcsolatban vagyok Istennel. Ezt az élményt kívánnám minden katolikusnak!" Hozzátette: „Otthon a családban is ezt folytatjuk. Együtt járulunk a szentségekhez. Iskolába menet az autóban a gyerekekkel együtt mondjuk a rózsafüzért. Előfordult, hogy nem kezdtem el, mire a fiam kezdte mondani."

„Ha Medjugorje nem lenne, nem vállaltam volna Krisztus szerepét a Passióban – mondta a színész –, hiszen tudtam, hogy aki Krisztust alakítja, annak nagyon közel kell lennie hozzá. Én Medjugorjéban nyitottam meg a szívemet az ima és a szentségek felé. Mindennap gyóntam és szentségimádáson vettem részt. Mel Gibsonnal együtt vettünk részt a latin nyelvű szentmiséken. Medjugorje számomra **a szentségek megélését és az egyházzal való egységet jelenti.** Medjugorjénak köszönhetem, hogy hinni kezdtem, hogy Jézus valóban jelen van az Eucharisztiában, és megbocsátja a bűneimet. Ott tapasztaltam meg, micsoda ereje van a rózsafüzérnek, és mekkora ajándék, ha az ember mindennap szentmisén vesz részt."

A kérdésre, hogy hogyan lehet növelni az emberekben a Jézusba vetett hitet, a színész így válaszolt: „Csak úgy, ha Jézus jelen van bennünk az Eucharisztia által, s így az emberek Jézust látják az életünkben. A Passió filmezésekor csináltattam egy belső zsebet a ruhámba, ahová betettem néhány ereklyét, köztük Krisztus keresztjének egy darabkáját. Azt akartam, hogy Jézus valóban jelen legyen, mert a nézőknek könnyebb lesz őt látni, ha én is őrá tekintek. Ezért az utolsó vacsora jeleneténél kérésemre a pap az Oltáriszentséggel a kezében állt az operatőr mellett, és együtt közelítettek felém. A néző nem is sejti, hogy a **szemem ragyogásában valóban Jézust, a Szentostya visszatükröződését látja**. A keresztre feszítés jeleneténél ugyanez történt: ott volt a pap, kezében az Oltáriszentséggel, én pedig egyfolytában imádkoztam."

James Caviezel megjegyezte, hogy a forgatáskor nem a latin, arám, héber szövegek memorizálása okozta a legnagyobb nehézséget, hanem a fizikai megpróbáltatások. „Az utolsó jelenetnél meghúzódott a vállam, és kiugrott, valahányszor valaki hozzáért a kereszthez. Az ostorozás jeleneténél kétszer eltalált a korbács, amitől 14 cm-es seb lett a hátamon. Közben tüdőgyulladást kaptam. Mindehhez jött a krónikus fáradtság, hiszen hónapok óta hajnali 3-kor keltem, mert a sminkelés majdnem nyolc órát vett igénybe. Nehéz volt elviselni a nulla fok körüli hideget, különösen a keresztre feszítés jeleneténél, amikor mindössze egy vékony szövetdarab volt rajtam."

A színész röviddel a Passió forgatásának befejezése után járt másodszor Medjugorjéban. E látogatás alkalmával megismerte Jozo Zovko atyát. „Találkoztunk. Kezét a vállamra tette. Én is a vállára tettem a kezem. Majd a fejemre tette a kezét; én is az övére. Abban a pillanatban egy belső hang szólalt meg bennem: Szeretlek, testvérem. Ez az ember szereti Istent. Jozo atya ekkor megfordult, megkérdezte a tolmácstól, ki vagyok, és azt mond*ta*, szeretne velem beszélni. Tartós barátság lett belőle."

(Magyar Kurír)

GYŰLÖLNI A BŰNT – SZERETNI AZ EMBERT

Az interneten egy különös írást találtam, melynek címe: „Jézus hét dolgot gyűlöl". Ahogy olvastam, evangéliumnak éreztem, mert a bűnre vonatkozott és nem az emberre. A gyűlölet testi érzelmet fejez ki, Istenben pedig nincs gyűlölet. Ez antropomorfizmus, amellyel a zsoltárokban is találkozunk. Azt fejezi ki, hogy Isten annyira szemben áll a rosszal, mint ahogy az ember gyűlöli azt, aki életére támad. Jézus tehát így szólt:

*„Gyűlölöm **nagyravágyó szemeidet**, amelyek örökké elégedetlenek, amelyek miatt soha nem lankad kapzsiságod, amely miatt elfeledkezel Istenedről, és hogy honnan estél ki.*

*Gyűlölöm a gonosz terveket koholó **szívedet**, amely indulatot kelt benned Felebarátaid iránt. Gyűlölöm **hazug nyelvedet**, (..) amellyel úgy hiszed, több lehetsz, mint akárki más, ezen a Földön.*

*Utálatosak nekem a rosszra, mások kárának hallatára sietve **futó lábaid**, amelyek fürgék, ha a bajba jutott emberen kell kárörvendened, de lomhává válnak, ha segítségre kellene sietniük. Gyűlölöm benned, hogy **viszályt szítasz** ott, ahol béke van. (...)*

*Gyűlölöm benned a **bizalmatlanságot** és **kishitűséget**, a hűtlenséget, mert büszkévé lettél, azt hiszed vagy valaki, de életed azt mutatja, Isten nélkül elhagyatott lett az életed, szenvedés lett sorsod...*

*Én, aki ismerem az Istent, ahogy Ő ismer engem, mégis azt mondom neked, ha én gyűlölöm benned ezeket a dolgokat, akkor örvendj, mert **elérkezett a szabadulásod**, mert téged soha nem gyűlöllek. Azonban, ha az ördög talál rád előbb, mert nem ismersz meg engem, az életed értéktelen lesz, mint a játékpénz. Az ördög ugyanis bűneidért a véredet veszi, én pedig a az életemet adom bűneidért.*

*Ha gyűlölöm is benned ezeket a dolgokat, akkor **tanítalak és gyógyítalak** és feloldozlak, ha meghallgatsz, felszabadítalak.*

Ha az ördög gyűlöli meg benned ezeket a dolgokat, akkor kínzó szenvedést bocsát rád, mardosó bűntudatot, amely soha el nem múlik. Ő tükröt állít eléd, amelybe bele sem tudsz nézni, félelmed folyton növekszik. Ha én tükröt állítok eléd, meglátod benne önmagadat torzítatlanul, de látod benne a reményt, és a kegyelmet is, megmutatom az utat is, hogy azzá válj, aki vagy. Istened és a sötétség fejedelme is változást akar tőled, azonban az egyik az életért, a másik a vesztedért. Döntsd el te magad, kinek hiszel.

Fogadd el tőlem a megkülönböztetés lelkét, hogy mindig tudd ki áll veled szemben és meg tudd különböztetni az ördögi cselszövést és annak szolgáit az isteni akarattól, hogy a remény soha el ne hagyjon, a bizalmad soha meg ne rendüljön és a hited meg ne törjön."

Eddig az idézet. Húsvétra készülve nekünk is gyűlölni kell a bűnt, és szeretni Jézust. Szeretni annyira, hogy mindenben Őt keressük, és mindig Őt szolgáljuk.

Anonymus

A gonosz lelkek harca

III/2. rész

A szentségek nagy védelmet nyújtanak a pokollal szemben, mert eltörölhetetlen jelet helyeznek a lélekre. A megkeresztelt ember Isten gyermekévé és az Ő dicsőségének örökösévé válik, újjászületve a keresztség által. A megkapott isteni és erkölcsi erények révén megerősödik, végül a többi szentség felvétele révén és az Egyház közbenjárásával, Jézus Krisztus és szentjeinek érdemeit kapja. Ha mindannyian élnénk a kegyelmekkel, segítségükkel legyőzhetnénk a sátánt, és az Egyház gyermekei közül senki fölött nem lenne hatalma a gonosz ellenségnek.

Sajnos sokan vannak, akik a keresztség után, amikor már használni kezdik az eszüket, a keresztségi kegyelmet hamarosan elvesztik, és a sátánhoz csatlakoznak. Jogos lenne, ha Isten elhagyna minket, és gondviselése és szent angyalai védelmét megvonná tőlünk. De nem ezt teszi. Ellenkezőleg, ha méltatlanná válunk védelmére, még nagyobb szeretettel fordul felénk, hogy végtelen jóságát kinyilvánítsa. Szavakkal lehetetlen kifejezni, milyen nagy a gonosz ellenség gonoszsága, ravaszsága és ébersége, amikor az ember ebbe a helyzetbe kerül, igyekszik elcsábítani és bűnbe kergetni. Megpróbál rászedni arra, hogy a gyerekek rászokjanak a rossz cselekedetekre, a rosszat nézzék és hallgassák, a szülők pedig ne gondoljanak ezekre a veszélyekre, és ezért ne előzhessék meg. Ebben a korai életkorban a gyermekek szíve olyan, mint a viasz vagy az üres lap, hogy minden, ami értelmükig hatol, bevéső dik. Ha sikerül a sátánnak őket bűnbe vinni, új jogot és **új hatalmat nyer fölöttük**, és aztán még könnyebben csábítja őket további bűnökre.

A szent angyalok gondoskodása és ébersége sem kisebb, hogy elkerüljék ezt a balesetet. Szent gondolataikkal előidézik, hogy a szülők a gyerekek nevelését gonddal végezzék, Isten törvényeire megtanítsák őket, a krisztusi szeretetet, a jámborság erényét gyakorolják, minden rosszat kerüljenek el, és erényeket tudjanak gyakorolni.

A gyerekeket az őrangyalok életkoruk szerint a jóra vezetik. A védencek védelme a jó angyaloknak komoly harcot jelent a gonosz szellemekkel szemben. Ezek ugyanis mindent a gyermek kárára tesznek, a szülők legkisebb vétkétől kezdve a gyerekek rossz szokásáig. Az utóbbiak nem bűnök, véli a sátán, ezek az ő művei, és joga van ezeket a lélekben is folytatni. Amikor a gyerekek már használni kezdik az eszüket, kezdik bepiszkítani lelkük et, és a sátán minden erejét beveti, hogy megakadályozza, hogy a szent angyalok távol tartsák őket a rossz cselekedetektől. Az angyalok a gyerek javára a szülőket erények gyakorlására ösztönzik, valamint a gyereket magát jó cselekedetekre, legyen az akár csak annyi, hogy kiejtette Jézus és Mária nevét, amikor ezekről tanult. Így hivatkoznak az angyalok a gyermekek javáért erre a műre, és azt mondják, a gyermek elkezdte a mi Urunknak és Édesanyjának Nevét tisztelni.

Ezt teszik az angyalok, amikor a gyermek vallásos gyakorlatot végez vagy imádkozik. Ezek a gyakorlatok mind védelmi fegyverek, amelyek az emberek kezében vannak, és amivel az angyalok szolgálnak, hogy megvédjenek a sátántól. Még a legkisebb jó cselekedettel is kisebbítjük a gonosz ellenség jogának egy részét, amit az eredeti bűn, de még inkább a szabad akaratból elkövetett bűnök által megszerzett ellenünk.

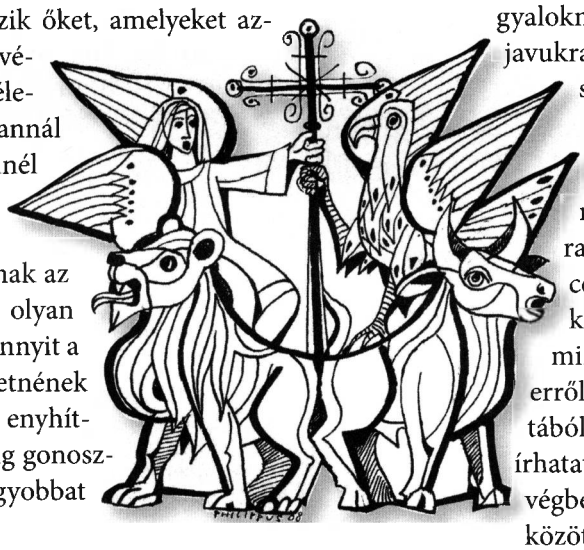
Amikor az ember értelmi érettségét elérte, a gonosz és a jó angyalok közti harc egyre hevesebb lesz. Amikor bűnt követünk el, a pokol kígyója minden ravaszságát megpróbálja bevetni azért, hogy mielőtt meggyónnánk, veszítsük el életünket, hogy örökre elvesszünk. Ha látnák az emberek, hogy mennyi hálót és csapdát állított fel a sátán a bűnök által, minden megtett lépésnél reszketnének. Mivel nem ismerik a veszélyeket, hamis biztonságban élnek.

Olyan mértékben, ahogy sokasodnak az emberek bűnei, a sátán egyre több és több birtoklási jelet tesz a lelkükre, és bár az életüket nem tudja elvenni, közönséges rabszolgaként kezeli őket. Dicsekszik, hogy napról napra egyre többen lesznek, és ők maguk akarták így. Igazságtalanságnak tartja, ha elveszik őket tőle, vagy segítséget nyújtanak nekik, mivel szerinte ők ezt mégsem fogadják el. Nem szabadna a bűnösöknek Jézus Krisztus érdemeivel foglalkozni, mert ők ezeket megvetik, a szentek közbenjárására sincs szükség, mert soha nem is gondolnak ezek az emberek erre.

Ilyennel és hasonló eszközökkel keresi a sátán azokat, akiket sajátjainak tekint, el akarja rabolni tőlük a szentgyónásra szánt időt. Ha ez nem sikerül neki, megpróbál számukra mentséget keresni. Mind-

ezek ellenére egyetlen lélek sincs, akinél hiányozna Isten védelme és a szent angyalok oltalma. Tény, hogy alig van olyan ember, akinek élete folyamán ne lett volna alkalma ezt megtapasztalni. Szüntelenül jönnek segítségünkre az angyalok sugallatokkal, figyelmeztetésekkel. Természetes okokat használnak, és minden eszközt bevetnek, hogy óvjanak és buzdítsanak. Védenek minket a gonosz lelkek dühével és ravaszságával szemben, mikor védelmünkben szembeszállnak velük, angyali gondolataikkal, forró szeretetükkel, amennyi hatalmukból telik.

Nem a pogányokról, bálványimádókról vagy eretnekekről beszélek. Bár őket is védelemben részesítik az őrangyalok, jó gondolatokkal látják el, és jó cselekedetekre ösztönzik őket, amelyeket aztán felhasználhatnak majd védelmükre. Az angyal a testi életüket védi, hogy Isten ügye annál igazságosabbá tűnjön, minél több időt adott nekik a megtérésre. Az ilyen hitetlenek körül azért is fáradoznak az angyalok, hogy legalább ne olyan sok bűnt kövessenek el, amennyit a sátán szeretne. Annyit szeretnének elérni szeretetükkel, hogy enyhítsék a büntetést, a sátán pedig gonoszsága miatt, a lehető legnagyobbat szeretné.

Akik az Egyház titokzatos testéhez tartoznak, azokért a jó és a gonosz angyalok harca a leghevesebb. Lelkük állapotától függően különbözőek. **Általános fegyverek, amelyekkel az angyalok mindenkit védenek: a szent keresztség, amiben részesültek, a szentté tevő kegyelem, a kapott erények; továbbá a jó cselekedet és az érdemek, amiket maga szerzett meg, a szentek segítsége, az igazak közbenjárása és végül minden jó tett, amit életében véghezvitt.**

Az igaz lelkeknek hatalmas védelmi fegyvereik vannak. Mivel ezek a lelkek Isten kegyelmét és barátságát élvezik, az angyaloknak több joguk van a gonosz lelkekkel szemben. Azzal késztetik menekülésre a gonosz lelkeket, hogy hangoztatják, milyen szörnyűek lennének az igaz és szent lelkek a pokolnak. Ez előny más teremtményekkel szemben, többre kellene értékelnünk a szentté tevő kegyelmet. Vannak olyan langyos lelkek, akik időnként bűnbe esnek, aztán újra felemelkednek, ezekkel szemben a gonosz lelkek több jogot formálnak, hogy gonoszságukat kifejezzék. Egyedül a szent angyalok fáradoznak azon, hogy őket is megvédjék, Izajás mondja: *„a megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oldja ki"* (Iz 42,3).

Azután vannak olyan lelkek, akik olyan szerencsétlenek és romlottak, hogy miután elvesztették a keresztség kegyelmét, egész életükben alig cselekedtek valami jót. Ha időnként kiemelkednek a bűnös életből, rendszerint mindig visszaesnek. Úgy látszik, mintha már leszámoltak volna Istennel. Úgy élnek, mintha nem reménykednének a túlvilágban, és nem félnének a pokoltól, mintha nem kellene irtózni a bűntől. Az ilyen lelkeknél jele sincs a kegyelemnek, és szikrányi erény sem vehető észre náluk. Az angyaloknak nehéz dolguk van velük, javukra nem tudnak hatásos módszert találni.

Az ördögök azt állítják: „Ez a lélek a mienk. Hatalmunkba került, nyoma sincs rajta a kegyelemnek." Hogy céljukat elérjék, a gonosz lelkek az angyalok elé tárnak minden bűnt, vétket, terhelőt erről a lélekről, amit saját akaratából követett el. Hihetetlen és leírhatatlan, ami ebben az esetben végbemegy a jó és rossz angyalok között. Az utóbbiak végtelen dühvel lépnek fel. Mivel Isten hatalmával nem tudnak szembeszállni, legalább annyit próbálnak kikényszeríteni, hogy a lelkek nem fogadták el az ég hívását, vagy nem törődtek vele. Nagyon különös, ami a hasonló esetekben rendszerint történik. Ugyanis Isten gyakran vagy közvetlenül, vagy szent angyalain keresztül meggyőző javaslatot ad, előzik a gonosz szellemeket, hogy figyeljen a lélek a rábeszélésre, és a pokol héjái pillanatnyilag nem térnek vissza a szent mag elpusztításához.

A szent angyalok védőbeszédei a már fent említett szavakkal történnek: *„Ki olyan, mint az Isten, aki a magasban lakik? Ki olyan, mint Krisztus, aki a Mennyei Atya jobbján ül? Ki olyan, mint Mária?"* Ezektől a szavaktól menekülnek a pokol sárkányai. Igen, néha lezuhannak a mélybe, de mivel mérgüknek nincs határa, később visszatérnek a harctérre.

(Forrás: Maria von Agreda: Az Istenanya, Szűz Mária élete, 4. kötet; Miriam Verlag)

FOLYTATJUK...

EGYHÁZAM JÖVŐJE

Jézus így szólt: „A fénynek és a sötétségnek, az életnek és a halálnak, az igazságnak és a tévedésnek ebben a világában. Nem lehet két úrnak szolgálni, akiknek egymással ellentétes érdekeik vannak. Vagy Istennek szolgál valaki, vagy a Sátánnak; nincs más választható út. Vagy a mindenható, mindentudó Isten, az örök végtelen, teremtetlen Szeretet, Isten, aki a Fény – vagy pedig az első lázadó: a Sátán, aki maga a sötétség, gyűlölet, szakadás, kevélység, gyilkos, a sötétség létrehozója, a tévedések, eretnekségek és minden rossz ösztönzője.

Az ember van a középpontban, ő a tárgya és áldozata ennek a helyzetnek. Az ember szabad és értelmes lény, az egyetlen, aki képes arra, hogy választani tud e két pólus között: vagy Istennel a véget nem érő életben, a fényben, az igazságban – vagy a Sátánnal, aki önmagában tartalmazza az összes rosszat.

Ez az a nagy történelmi valóság, amelybe belekerül az ember, amikor a világra jön. Ez a valóság képezi majd megújult Egyházam központi és alapvető magvát, amelytől senkinek sem szabad, hogy eltávolodjon.

E romlott, materialista század emberei a földi paradicsomot keresik az asztal élvezeteiben, a vagyon birtoklásában, a magas állások utáni mohó vágyakozásukban, a tudományos felfedezésekben, az elfajzott művészetben. A művészetet, lealacsonyították, mivel kivették belőle a hitet és megtöltötték közönséges érzelmekkel.

De már kezdik észrevenni, hiába is próbálják titkolni – ezért mondtam, hogy színlelnek –, hogy mind*ezekben a dolgokban nincs meg az oly lázasan és vágyakozva keresett boldogság... akkor hát ez a materializmus bukása?! Igen, fiam, a teljes csődje, egész csődje, de az emberi gőg ezt sohasem fogja elismerni; el lesz söpörve és hamuvá égetve, és ezeket a szavakat szó szerint kell érteni! Hamuvá lesz égetve, de ezt akkor sem ismeri el. A megtisztítás időszaka fogja elsöpörni a szemetet, és még az emlékét is. Húsz év múlva már nem is fognak róla beszélni.*"

Ottavio Michelini (Pax Kiadó)

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A feltámadt Jézussal szeretnénk találkozni 3
Kereszty Zoltán: Bűn és bűnbánat 4
Emmanuel nővér: A Kis Jézus könnyei 7
Merlin Carothers: Megerősödve az Úrban 9
Merlin Carothers: Ujjongó szóval 10
John: Buzdítás férfiaknak 11
M. Basilea Schlink: "Ragyogtasd ránk, Uram, arcod fényességét" 12
Gaál Zoltán: A szentségimádás öröme... 13
Ha Medjugorje nem lenne... 14
A gonosz lelkek harca (III/2. rész) 16

Szerkesztői üzenetek

- Akik **adójuk 1%-át Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani** (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!
- Megjelent P. J. Jakobius: **"Utolsó harc a fény és a sötétség között"** című könyve a végső időkről (1500.-Ft)
- Március folyamán újra megjelentetjük **Tardif: Jézus él!**; **Linn: Életünk nyolc szakaszának gyógyítása** és **McAll: A családfa gyógyítása** című könyveket.
- **Minden kedves Olvasónknak a feltámadt Jézus örömét kívánjuk a húsvéti ünnepek alkalmából!**

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Az újságban látható grafikákat (3., 5., 9. és 17. oldal.) **Fr. Philippus Philippus, OFM Cap** készítette.

MARANA THA – **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

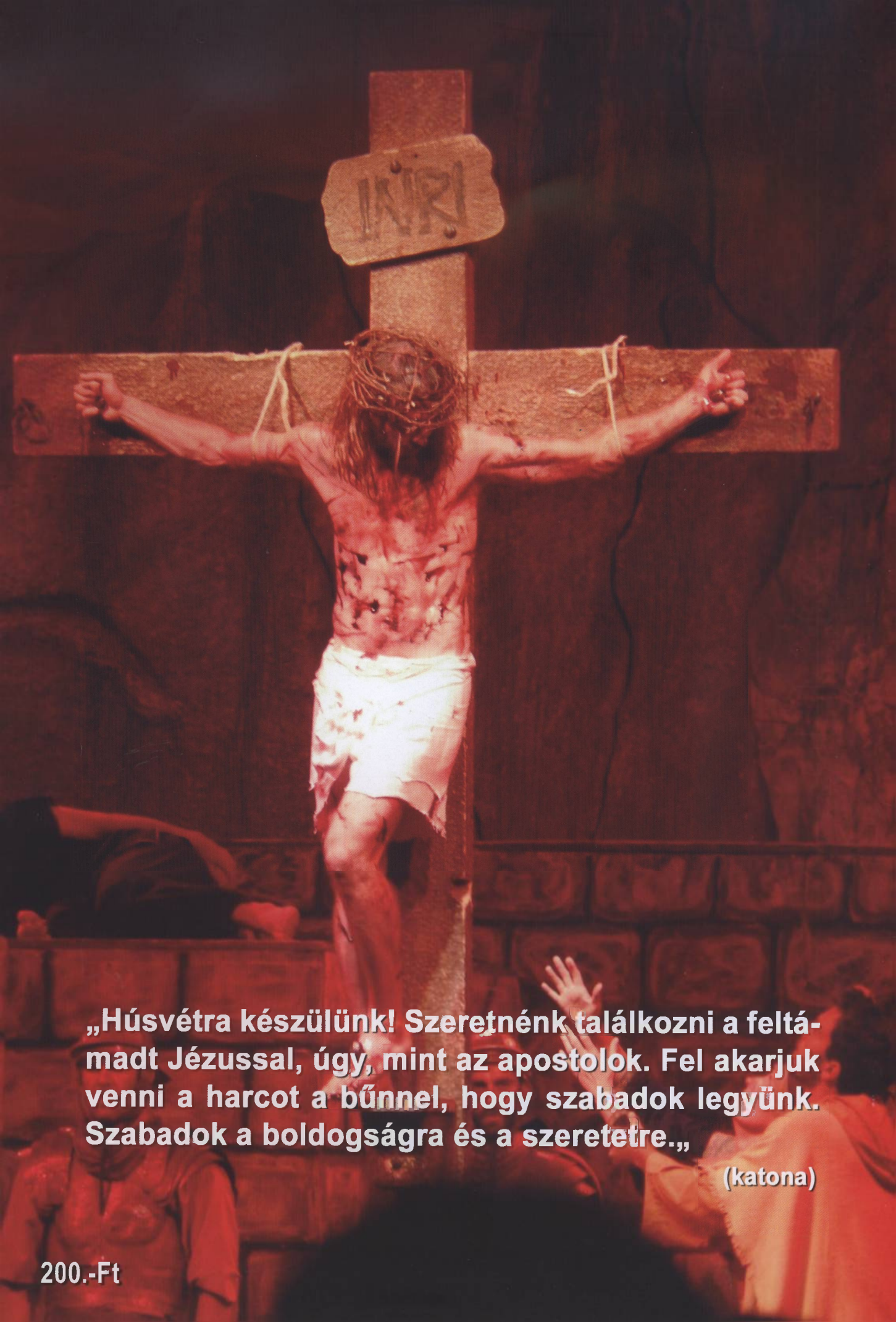
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Nem arra lettünk elhívva, hogy a TV előtt üldögéljünk. Nem arra lettünk elhívva, hogy haszontalanságokra adjuk magunkat. Mi arra lettünk elhívva, hogy Isten Királyságának felemelkedésén dolgozzunk! Hogy szenvedéllyel éljünk! Hogy Őérte harcoljunk! S hogy egyszer-egyszer letegyük a kardunkat és felte-kintsünk egy mosolyért."

(John)

„Húsvétra készülünk! Szeretnénk találkozni a feltámadt Jézussal, úgy, mint az apostolok. Fel akarjuk venni a harcot a bűnnel, hogy szabadok legyünk. Szabadok a boldogságra és a szeretetre.„

(katona)

200.-Ft